

BORÇLUYUZ EN DERİNDEN

Uğruna binlerce şehit verdiğimiz eşsiz vatanın eşsiz toprağı Çanakkale. Bir efsane değil, destan değil, gerçek bir hikayedir Çanakkale. Nefes aldığınızda duyduğunuz kan kokusudur. Toprağı bir karış kazdığınızda gördüğünüz mermidir. Biraz dikkatli dinlediğinizde duyduğunuz tekbir sesleridir. Anaların "Ya şehit ol ya gazi!" sözüdür Çanakkale. Türkiye Cumhuriyeti'nin anahtarudur, ön sözüdür Çanakkale. Çanakkale, dilinde dua, elinde süngü ve tüfek, üstünde yırtık elbiseyle, açlıkla, sefaletle vatan savunmaktır. Solan umutları yeşerten, umut kıvılcımı ateşleyen bir diriliştir. Seyit Onbaşı'dır, Kınalı Ali'dir, Yahya Çavuş'tur, Mustafa Kemal'dir. Geçmişini iyi okumak, anlamak, tarihe adını altın harflerle yazdırmaktır. Unutmamak, unutturmamaktır. İşini en iyi şekilde yapıp ay-yıldızlı bayrağı daha ileriye götürmek için geceyi gündüze katmak, vatana hizmet etmektir. Ne mutlu Türk'üm diyebilmektir Çanakkale.

Her 18 Mart'ta yaşıyoruz sanki biz de o cehennemi vatan sevgisiyle dolup taşmış kalplerimizde. Bir Elif oluyoruz, cepheye kağıyla mermi taşıyoruz, hava dondurucu soğukken. Kundaktaki bebeğimizi bırakıyoruz, kendimizi feda ediyoruz. Çünkü kalbimizde iman var, kalbimizde vatana duyduğumuz sevgi var. Bir Seyit Onbaşı oluyoruz, hep birlikte kaldırıyoruz o 276 kilogramlık dev top mermisini. Toprak, gök kubbe, düşman, tüm dünya şahit oluyor gerçekleşen bu mucizeye. Gururla kabarıyor göğsümüz, haykırıyoruz tüm benliğimizle ve dilimizde "Allah Allah!" sözleri, çarpışıyoruz düşmanla. Bir Mehmetçik oluyoruz, daha on beşinde, anası saçına kına yakmış da göndermiş cepheye. Oradan oraya koşturuyor kalbinde vatani için, gelecek için bir şeyler yapmış olmanın verdiği mutluluk. Biz de koşuyoruz sanki onunla tepeden tepeye, kurşun taşıyoruz. Ayağımızda eskimiş çarıklar da olsa, karnımız aç da olsa yüreğimizdeki sevgi her şeyi unutturuyor bize. Bir doktor oluyoruz, elindeki kısıtlı sağlık malzemelerini sadece kurtarılabilir durumda olanlara kullanmak zorunda olan bir doktor. Ruhumuz o cehennemde kimin yaşayacağına karar verecek olan doktorla sıkışıyor, toprak altımızdan kayıyor, gök kubbe kükrüyor sanki. Doktorun yüreğinde kurtaramadığı her can için duyduğu acı ve pişmanlık var. Ve sonra, yatırıyorlar oraya doktorun oğlunu. Duruyor ve acı içinde haykıran evladına bakıyor, "Kaldırın!" diyor ve oğlunu ölüme terk ediyor doktor. Çünkü onun için, çünkü bizim için vatan önemli. Savruluyoruz sonra Anafartalar'a, Mustafa Kemal'in yanına geliyoruz. Sırma saçlı komutan emirler yağdırıyor oradan oraya, cepheden cepheye koşuyor askerler ayakları çıplak. Bir sonraki akşama yemeğin nasıl yetişeceğini dert eden bir yemekhaneci oluyoruz. Cepheden cepheye çarık, battaniye taşıyan genç bir kızın yüreğinde duyduğu özlem oluyoruz. Nene Hatun oluyoruz.

Ve işte anlıyoruz bu vatan toprağını kurtarmak için verilmiş olan mücadeleyi, bu kutsal toprakların altında kaç canın, kaç sevdanın, kaç tohumun yitip gittiğini. Biz yeni nesil için gözünü kırpmadan şehadet şerbetini kana kana içen kahraman Türk'ü görüyoruz arkamızda her daim bizi kollayan. İstiklal Marşı'nı gururla okurken göğsü kabararak bize bakan Seyit Onbaşı'yı, her umutsuzluğa düştüğümüzde bize "Muhtaç olduğun kudret damarlarındaki asil kanda mevcuttur!" diye haykıran Ata'yı duyuyoruz.

Borçluyuz tüm bu kahramanlara. 15'inde kara toprağın altına yiğitçe savaşarak giren Mehmetçiğe borçluyuz hayatının baharını. Borçluyuz her şeyden sakınarak yetiştirdiği oğlunu anaya, borçluyuz geri dönmesini dört gözle beklediği eşini kadına. Kaybolan yılları, sefaletle geçen zor günleri yeğleyen Türk'e borçluyuz bu vatanı. Borcumuzu ancak sizi unutmayarak ve unutturmayarak, işimizi en iyi şekilde yapıp ay yıldızlı bayrağı ileriye götürmek için gecemizi gündüzümüze katarak, verdiğiniz bu emanete gözümüz gibi bakarak, ana bağrında gibi hissettiren kokusuyla bu kutsal toprağın altında vatan uğruna yatan sizleri her gün anarak ödeyebiliriz. Ruhunuz ş'ad, mekanınız cennet olsun.